

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 398/24
27.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду 5К.бр.990/22 од 29.01.2024. године, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 16.05.2024. године, а након већања и гласања дана **27.05.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Другог основног суда у Београду 5. К.бр.990/22 од 29.01.2024. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, одређује да ће окривљени АА, због извршења кривичног дела Тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, изречену казну затвора издржавати у просторијама у којима станује, **без примене електронског надзора** стим да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени АА једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, у преосталом делу **ОДБИЈА** као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 5К.бр.990/22 од 29.01.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 у вези става 1 КЗ, па га је суд применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45 став 5 и 6 и 54 КЗ РС и члана 424 став 2 ЗКП, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да ће се изречена казна затвора извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, са применом електронског надзора. Истовремено је одређено да осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико осуђени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. На основу члана 86 КЗ РС, према окривљеном АА изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде. Наведеном пресудом, на основу члана 264 став 1 и 262 ЗКП у вези члана 261 став 2 тачка 1-9 ЗКП, окривљени АА је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 509.527,65 динара, а да на име паушала плати износ од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Петковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу браниоца и ожалбену пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.423/24 од 08.04.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, те да потврди пресуду Другог основног суда у Београду 5К.бр.990/22 од 29.01.2024. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Милана Петковића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2

тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, као и радње које је предузео приликом извршења истог.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, а о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима, побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично-правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби истиче супротно.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа, другачију од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде, а с тим у вези, оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени АА, извршио предметно кривично дело за које је оглашен кривим.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи браиоца окривљеног су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 у вези става 1 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио из доказа изведених у доказном поступку, побројаних на странама 4. и 5. образложења исте, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио и које доказе, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног АА, који је негирао извршење кривичног дела за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, односно одговорност за исто.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд из објективних показатеља лица места и то: из записника о увиђају саобраћајне незгоде Кр

број 200/13 од 02.8.2013. године, скице лица места и фотодокументације утврдио да се предметна саобраћајна незгода догодила дана ...2013. године, око 22,40 часова, у Београду на коловозу Аутопута Ниш-Шид на искључној петљи ка Аутокоманди, у близини ПС Вождовац, да су у саобраћајној незгоди учествовали путничко моторно возило марке “Reno Megan”, регистарски број ..., којим је управљао окривљени АА, које се кретало коловозом Аутопута из правца Ниша ка Шиду, десном саобраћајном траком, да је ово возило прелазило из десне саобраћајне траке у искључну траку која води ка Аутокоманди, којом приликом је у задњу страну возила “Reno Megan”, предњом страном ударио мотоцикл марке “Honda”, ..., којим је управљао мотоциклиста ГГ.

Да је у предметној саобраћајној незгоди смртно страдао мотоциклиста ГГ, првостепени суд је правилно утврдио на основу обдукционог записника Института за судску медицину Милан Миловановић С 509/2013 од 17.6.2013. године из ког произлази да је смрт оштећеног насилна и да је наступила услед оштећења за живот важних можданих центара и искрварења из расцепа аорте, слезине и раскиданих крвних судова око вишеструких прелома костију главе, трупа и горњих удова, да су расцепи аорте и слезине, преломи костију, као и друге спољашње и унутрашње повреде нанесене дејством тупине механичког оруђа, утврђено је од стране судског вештака др Иванке Баралић, а утврђене повреде на телу оштећеног су побројане у налазу и мишљењу и усменој речи судског вештака др Иванке Баралић. Уз наведено, правилно је првостепени суд утврдио и да је оштећени, сада покојни ГГ, према обдукционом записнику у време умирања био у стању алкохолисаности, те да је према налазу и мишљењу судског вештака др Милене Станковић, утврђена алкохолисаност оштећеног у време саобраћајне незгоде одговарала средњем степену алкохолисане опијености.

У погледу услова и узрока који су довели до предметне саобраћајне незгоде, првостепени суд је ценио и прихватио налаз и мишљење Комисије вештака Саобраћајног факултета у Београду број 39/23 од 17.7.2023. године, при ком налазу и мишљењу је представник комисије вештака Емир Смајловић остао и на главном претресу, а из истог је утврђено да је окривљени АА био дужан да искључивање, односно престројавање у траку за искључење отпочне и заврши у делу где је разделна линија испрекидана, за шта је на располагању имао 94,7 метара, а што у конкретном није био случај јер се у тренутку судара налазио приближно за 2 метра после почетка неиспрекидане линије и обојеног разделног острва на коловозу; да је окривљени био дужан да се пре започетог искључивања, односно престројавања у траку за искључење увери да намеравани маневар може безбедно отпочети и завршити, при чему би непосредно пре преласка предњег десног ћошка аута преко разделне линије ка траци за искључење, морао проверити да ли својим маневром угрожава друге учеснике у саобраћају, те да у случају потребе одустане од намераваног маневра како би била избегнута опасна ситуација и настанак незгоде, те самим тим, окривљени је под наведеним околностима, предузетим искључењем, односно престројавањем у траку за искључење у којој се већ налазио мотоцикл, створио изненадну, опасну, блиску и покретну препреку, а што и по оцени овог суда представља пропуст окривљеног као возача, узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак предметне саобраћајне незгоде. Чињеницу да се мотоциклиста ГГ кретао искључном траком Аутопута у смеру Ниш – Шид, односно да се у тренутку преласка предњег десног ћошка возила “Reno Megan” преко разделне линије ка траци за искључење, мотоцикл већ налазио у траци за искључење, правилно је првостепени суд утврдио увидом у записник о увиђају

саобраћајне незгоде са скицом лица места где је то констатовано а што произлази и из одбране окривљеног АА у претходном поступку када је навео да када је скоро целим возилом зашао у искључну траку (само једним малим делом то није учинио, како је том приликом навео) тек тада је у ретровизору и то средњем, видео један фар како му се приближава великом брзином.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд оценио да је оштећени, сада покојни ГГ, као возач мотоцикла, спорном приликом направио пропуст који има карактер доприноса а не узрока настанку предметне саобраћајне незгоде, а који пропуст се односи на могућност избегавања настанка ове незгоде и то тако што се као возач мотоцикла непосредно пред саобраћајну незгоду кретао својим мотоциклом искључном траком, брзином већом од дозвољене, као и да је спорном приликом био под дејством алкохола, да је у тренутку умирања алкохолисаност оштећеног износила 1,70 промила алкохола у крви, која алкохолисаност је довела до блажег поремећаја координације покрета, те да су покрети оштећеног били груби, несигурни и непрецизни, те да мотоциклиста није био у стању да врши фине, прецизне и сложене моторне радње, до чега је довела наведена алкохолемија која је компромитовала његове возачке способности за безбедну вожњу.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду а насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд поступио када није прихватио закључак комисије вештака Техничког факултета – Департман за саобраћај из Новог Сада и њиховог представника на главном претресу вештака Милана Симеуновића као и раније испитаних вештака ове комисије да је брзина мотоциклисте у узрочно-последичној вези са предметном саобраћајном незгодом. Ово стога, што је првостепени суд, правилно из доказа изведених у доказном поступку, те чињеница утврђеним њиховим извођењем, на несумњив начин утврдио да је окривљени АА управљајући путничким возилом марке “Renault megane” регистарских ознака ..., крећући се десном саобраћајном траком, из смера Ниша ка Шиду, доласком у висину км.стуба бр. 582+800 м, отпочео промену саобраћајне траке којом се кретао тако да је својим возилом прешао из десне саобраћајне траке којом се кретао у искључну траку која води ка Аутокоманди, при чему се није уверио да ову радњу може да учини на безбедан начин, што је под датим околностима представљало његову конкретну законом прописану обавезу, на који начин је узроковао да услед овакве његове вожње у задњу страну његовог возила, предњом страном удари мотоцикл марке “Honda 100PP” регистарских ознака ..., којим је управљао оштећени сада покојни ГГ, који се кретао у истом смеру, искључном траком, брзином већом од дозвољене, и у стању алкохолисаности, што се ни по оцени овог суда као другостепеног не може сматрати узроком предметне саобраћајне незгоде, већ доприносом оштећеног, будући да је окривљени АА, имао обавезу, да као учесник у саобраћају на путевима, поступа саобразно одредби члана 32 став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима а што није учинио и напред описаном вожњом, окривљени је узроковао предметну саобраћајну незгоду.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд поступио и када није прихватио одбрану окривљеног АА у делу у коме је навео да је пре самог критичног догађаја погледао у бочни ретровизор како би се уверио да може безбедно предузети радњу скретања удесно, и да није видео ни у близини ни у даљини светло од фарова, односно светло мотоцикла којим је управљао оштећени ГГ, већ је у том делу нашао да

је одбрана неуверљива и у супротности са другим доказима изведеним у доказном поступку и то пре свега у супротности са налазом и мишљењем Саобраћајног факултета Универзитета у Београду од 17.07.2023. године из кога је на несумњив начин утврдио да је возач путничког возила марке “Renault megane” имао обавезу односно био дужан да искључивање, односно престројавање у траку за искључење отпочне и заврши у делу где је разделна линија испрекидана, за шта је на располагању имао 94,7 метара, а што у конкретном није био случај јер се у тренутку судара путничко возило марке “Renault megane” налазило приближно за 2 метра после почетка неиспрекидане линије и обојеног разделног острва на коловозу. У смислу наведеног, правилно првостепени суд није прихватио ни одбрану окривљеног у делу у коме је навео да се на месту на ком се десила саобраћајна незгода променила хоризонтална сигнализација, будући да су овакви наводи из одбране окривљеног оповргнути извештајем ЈП “Путеви Србије” од 08.02.2017. године у коме је назначено да се суштински у ситуационом плану хоризонталне линије сигнализације на предметној локацији није дошло до битних промена.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 у вези става 1 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени АА дана ...2013. године, око 22,40 часова у Београду, на коловозу аутопута Ниш-Шид, на искључној петљи ка Аутокоманди, у близини зграде ПС Вождовац, у стању урачунљивости, свестан свог дела и да је исто забрањено, као учесник у саобраћају на путевима, непридржавајући се саобраћајних прописа из члана 32 став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, тако угрозио јавни саобраћај да је довео у опасност живот и тело људи, иако је био свестан да услед такве вожње може доћи до саобраћајне незгоде и тежег повређивања другог лица, али је олако држао да до тога неће доћи, на тај начин што се управљајући моторним возилом марке “Рено Меган” регистарских ознака ..., кретао се путем из правца Ниша ка Шиду, прешао из десне саобраћајне траке у искључну траку, која води ка Аутокоманди, а да се није уверио да ову радњу може да учини на безбедан начин, па је услед овакве његове вожње у задњу страну његовог возила предњом страном ударио мотоцикл марке “Хонда 100PP” регистарских ознака .., којим је управљао оштећени ГГ, који се кретао у истом смеру, искључном траком, након чега је пао са мотоцикла на коловоз и задобио тешке телесне повреде, ближе описане у изреци првостепене пресуде услед којих повреда је преминуо.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби браниоца окривљеног АА, адвокат Милана Петковића и по службеној дужности у смислу члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду је нашао да је оправдано преиначити првостепену пресуду у погледу начина извршења казне.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио његово коректно држање пред судом и неосуђиваност, док отежавајућих околности није нашао, те је правилно поступио када је окривљеног због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом

289 став 3 у вези става 1 КЗ осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да ће се изречена казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује. Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, у конкретном случају, имајући у виду личност окривљеног, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учињено, са основом се може очекивати да ће се сврха кажњавања у конкретном случају остварити и уколико окривљени наведену казну затвора издржава у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, на начин како је то ближе описано у изреци ове пресуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени осуђен, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 у вези става 1 КЗ, за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом обавезно изрицање мере безбедности забране управљања моторним возилом, правилно је првостепени суд ценећи тежину учињеног кривичног дела, друштвену опасност истог, као и све околности конкретног случаја, нашао да је опасно да окривљени АА управља моторним возилом “Б” категорије у временском периоду од 1 (једне) године, од правноснажности пресуде, која мера безбедности му је у смислу члана 86 КЗ правилно изречена првостепеном пресудом, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд обавезао окривљеног на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала у износу како је то одређено у изреци првостепене пресуде, а који трошкови су специфицирани у њеном образложењу, правилно налазећи да личне, породичне и имовинске прилике окривљеног а како то произлази из личних података за окривљеног не указују да би плаћањем наведених трошкова могла бити доведена у питање егзистенција окривљеног или трећих лица у односу на која окривљени има обавезу издржавања.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић